

РЕШЕНИЕ

№ 5696

гр. София, 27.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 19.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **3909** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е във връзка с чл.26, ал.1 вр. с чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Я. С. гражданка на РБ С. срещу ОТКАЗ рег.№5364р-1965 от 24.01.2023г. на Директора на Дирекция „Миграция“ –МВР за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България.

По изложените в жалбата съображения –се моли да се отмени отказа. Визира се, че със заявлението да представени необходимите документи, за да се уважи. Твърди се, че неоснователно е постановен отказа мотивиран с обстоятелството, че лицето не е било намерено на адреса. Не се оспорва, че същият е в [населено място], [улица], но се твърди, че никъде няма задължения лицето да пребивава там постоянно. В графата на заявлението се вписва само адрес, но не е задължение за пребиваване. Допълва се, че не се изисква за посочения адрес договор за наем, което ако беше –щеше да е индиция, че се очаква лицето да живее постоянно. Подчерáva се, че в тази връзка именно се изисква декларация за адрес. С оглед изложеното се оспорва констатацията, че молителят е предоставил неверни данни и е налице хипотезата по чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ. Оспорва се и това, че декларацията не може да бъде документ с невярно съдържание, тъй като е диспозитивен документ. Твърди се и че не е спазен принципа за съразмерност по чл.6, ал.2 от АПК, тъй като ответникът не е преценил, че се засяга права и интереси на лицето и близките му. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседани жалбата се поддържа по писмени бележки на адв.У.. Претендират се разноски по списък.

Ответникът се представлява по делото от юрк.Т., която оспорва жалбата и моли като неоснователна да се отхвърли. Позовава се на представен документ от ДАНС за работодателя –сръбски гражданин, който не се намира и не пребивава на територията на РБ. Претендира юрк.възнаграждение.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата от 12.04.2023г. с ел.подпис, изпратена по имейл, по отношение на отказ връчен на 29.03.2023г. е в срок, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

За да достигне до извода за нейната неоснователност- съдът съобразява следното:

Пред ответника производството е започнало по заявление вх.№536500-3868 от 06.10.2022г. на л.20. Към преписката е представено удостоверение на л.36 от ИАБЧ, че заявителката е от български произход. Представен е на л.29 трудов договор от 05.10.2022г. с „Никлеон бау“ООД за технически оператор с месторабота [населено място] с 8 часово работно време. Този договор е вписан в НАП-л.30. Представена на л.31 е декларация от Ю. П. от 06.10.2022г., че притежава собствено жилище, на който адрес е съгласна заявителката да се регистрира. Представени са също акт за раждане и свидетелство за съдимост, становище от ДАНС от 14.10.2022г.

По делото е докладна записка рег.№5365р-2329 от 04.11.2022 на л.24, изготвена от младши полицейски инспектор А. А., видно от която на 03.11.2022г. съвместно с полицейски инспектор К. Г. е направена проверка на адреса в [населено място] по подадени за адреса 6 бр.заявления. При проверката е описано, че жилището представлява апартамент от 68кв.м. с 2 стаи като П. е заявила, че има сключени 4 договора с чужди граждани, но същите не живеят и не са живеели на адреса. Сключила е договорите, за да се подпомага финансово. .

Представено е на л.18 отрицателно становище от ОД на МВР Б. рег.№5365р-2448 от 18.11.2022г., което се позовава на резултатите от проверката.

Въз основа на посочените обстоятелства ответникът е постановил оспорения ОТКАЗ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България. В същия е посочено, че е подадено заявление по чл.25, ал.1 т.1 от ЗЧРБ като лицето се възползва от отбечената процедура при кандидатстване при условията на чл.11, ал.5 от Правилника за прилагане на ЗЧРБ за лица от български произход.. за същите при влизане в РБ при становище от ДАНС-могат да кандидатстват за разрешение за пребиваване. Съответно може да им се издаде такова, когато държавния интерес налага това или при извънредни обстоятелства, доказани по надлежен ред със съответните документи или след представяне на регистрин трудов договор в НАП, сключен за минимум 6 месеца.В тази връзка е констатирано, че има актуален и регистриран трудов договор. Описано е, че на 03.11.2022г. е направена проверка от служители на група „Миграция“ в Благоевград на адреса, където лицето е декларирано, е пребивава и който адрес е посочен в нотариално заверената декларация, като заявителката не е открита на адреса. Описано е изложеното от собственичката на адреса, съобразно докладните,поради което е направен извода, че проверката показва, че за да получи разрешение лицето декларира неверни данни относно адреса на пребиваване и така въвежда в заблуждение органа, което се отнася и за нотариално заверената декларация. Посочено е, че лицето е влязло в РБ на 03.08.2022г., поради което пребивава в страната повече от 3 месеца без да посочи актуален и реален адрес. Констатирано е и че не е проявило заинтересованост към инициираното от него административно производство, вкл. като не е предоставил

адрес, на който реално пребивава. С оглед изложеното е посочено, че в изпълнение на чл.34, ал.1, т.3 от ППЗЧРБ – лицето е заявило адрес, на който реално не пребивава, поради което попада в контекста на чл.26, ал.1 вр. с чл.10, ал.1 т.23 от ЗЧРБ-представило е документ с нерярно съдържание или е декларирало неверни данни, като в отказа е подчертана последната хипотеза. С оглед изложеното именно на основание чл.10, ал.1 т.1-4, 6-11,14,16,19-23 и 26 и на основание чл.26, ал.1 вр. с чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ – е отказано на лицензопредоставяне на правото на постоянно пребиваване в РБ.

В СЪДЕБНОТО производство от ответника е представено писмо от ДАНС от 08.06.2023г. видно от което дружеството работодател има седалище [населено място], [улица], същото е собственост на Н. И., живеещ в [населено място] като никога не е пребивавало и не пребивава на територията на [населено място]. Съответно адресът на управление е на счетоводна къща, без реална дейност и работници.

Представени са и по искане на състава данни за влизането на лицето в страната, от който се установява, че има само 2 такива за годината и едното е от датата на заявлението.

С оглед изложеното от правна страна СЪДЪТ намира следното:

Ответникът постановил отказа е компетентен орган, което е видно от чл.34 и следващите от ППЗЧРБ, където е разписана процедурата, която започва със заявление, което се подава пред Дирекция „Миграция“, поради което изрично в чл.57 от ППЗЧРБ е посочено, че Директорът на Дирекция „Миграция“ или упълномощени от него лица разглеждат и се произнасят по заявленията.

В производството няма допуснати процесуални нарушения вкл. съществени такива. Актът е мотивиран, изяснени са релевантните обстоятелства.

Няма спор и касателно описаната хипотеза на приложената правна норма- чл.26, ал.1 от ЗЧРБ разписва, че се отказва издаването на разрешение за пребиваване или продължаването на срока, когато са налице предпоставките по чл.10, ал.1 вкл. т.23 от ЗЧРБ. Видно от чл.10, ал.1 т.23 от ЗЧРБ-деклариране на неверни данни. В заявлението на л.34, което е бланково на стр.1-ва се сочи адрес в РБ. Като такъв е посочен адреса в [населено място], [улица]. Към заявлението е представена нотариално заверена декларация от собственичката на имота П., че ще предостави за ползване жилището си на посочения адрес, където е съгласна и да се регистрира лицето.

Следователно – заявените данни в заявлението, ведно със приложената към същото декларация, са неверни. Същите се опровергават от извършената проверка на място в имота и от последващите обяснения на лицето, подписало декларацията. Направеното тълкуване в жалбата на заявения адрес – е превратно и нелогично. Лицето заявява адрес на територията на РБ, именно на който може да бъде установено т.е. при търсене да се намери. В действителност може да не бъде на адреса и не е длъжно по всяко време вкл. по време на проверката, но събраните данни са, че никога не е пребивавало на същия. Не просто, че не е установено в деня на проверката. В тази връзка доводите вкл. в писмената защита, че е следвало да се провери и на друга дата /“има само една проверка след значителен период от заявлението“/ –са несъстоятелни именно, защото е установено, че лицето никога не е пребивавало на адреса, посочен в заявлението. Видно от обясненията на собственичката – същата е дала жилищата си формално, за да се подпомогне финансово. Ако в действителност апликанта имаше заявеното намерение да пребивава в РБ и пребиваваше, следваше да посочи реален

адрес вкл. и реален работодател. В тази връзка съдът съобразява представените данни за същия от ДАНС. След като изложеното не е така в действителност посочените от лицето в заявлението обстоятелства, свързани с адреса са неистински –основание за отказ. Не се касае за неистинска декларация на третото лице, а за неистински данни, изложени от кандидатстващия. С оглед на изложеното – изнесените данни са безусловно неистински, поради което отказът е материално законосъобразен.

С оглед изложеното жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли като се присъди юр.възнаграждение от 100лв. по чл.24 от Наредбата за изплащане на правна помощ. ВОДИМ СЪДЪТ и на основание чл.172, ал.2 от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Я. С., гражданка на РБ С., [дата на раждане] , срещу ОТКАЗ рег.№5364р-1965 от 24.01.2023г. на Директора на Дирекция „Миграция“ –МВР за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА Я. С., гражданка на РБ С., [дата на раждане] , да заплати на МВР 100лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ от съобщаването му. Преписи.

Съдия: